

בש"פ 2803/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד סאמארה

בבית המשפט העליון

בש"פ 2803/16

לפני:
המבקשת:
כבוד השופט מ' מזוז
מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:
מוחמד סאמארה

בקשה שניה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי
סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -
מעצרים), התשנ"ו - 1996

תאריך הישיבה: ב' בניסן התשע"ו (10.4.2016)

בשם המבקשת: עו"ד לינור בן-אוליאל

בשם המשיב: עו"ד ריאד סואעד

החלטה

1. בקשה שניה לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) להארכת מעצרו של המשיב ב- 90 ימים, החל מיום 11.4.2016, או עד למתן פסק דין בת"פ 14740-04-15 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

2. נגד המשיב ונגד שני נאשמים נוספים, חדור ופקיה - שלושתם תושבי אזור יהודה והשומרון (להלן: האזור) ללא אישור כניסה לישראל - הוגש כתב אישום ביום 13.5.2015 הכולל 6 אישומים, כאשר 4 האישומים הראשונים נוגעים למשיב. אישומים 2-4 מייחסים לנאשמים פריצה לבתים בירושלים ובגבעת זאב וגניבה של כסף, דרכונים ורכוש אחר. לפי עובדות האישום הראשון, הנאשמים נסעו מכיוון כיכר עטרות לכביש 404 ברכב גנוב (להלן: הרכב) בו נהג פקיה, ובהגיעם לכיכר שדה התעופה בעטרות החלה ניידת משטרה לדלוק אחריהם. בשלב מסוים הפעילו השוטרים אורות כחולים, חבשו כובעי זיהוי והמשיכו בנסיעתם אחר הנאשמים, אשר ניסו להימלט תוך ביצוע עבירות תנועה רבות והפרעה לרכבים הנוסעים בדרך. הרכב הגיע בנסיעה מהירה למחסום משטרה, ניגח את הניידת שעמדה שם וגרם לה נזק. מאחורי הניידת עמד שוטר, אשר נאלץ לקפוץ לשולי הכביש על מנת להתחמק מהרכב שנסע לכיוונו במהירות. ניידת נוספת המשיכה לדלוק אחר הרכב, והשוטר שהיה בה אף ירה מספר יריות לעבר חלקו התחתון של הרכב על מנת לעצרו. הרכב נעצר בסמוך למחסום משטרה נוסף, והנאשמים נטשו אותו והחלו בבריחה רגלית. במהלך המרדף אחריהם נפל אחד השוטרים לבור ונחבל ברגלו ובידו. הוא צעק "משטרה" בעברית ובערבית לעבר המשיב, אשר התמיד במנוסתו, ואף ירה 5 כדורים באוויר. במהלך ניסיון ההימלטות תקף חדור את השוטר שניסה לעצרו. ברכב נמצאו כלי פריצה ורכוש החשוד כגנוב, לרבות כזה אשר ניטל מהבתים כאמור באישומים 2-4.

על כן מיוחס למשיב ביצוע עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר, החזקת מכשירי פריצה, החזקת נכס חשוד, כניסה לישראל שלא כדין, תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, 3 עבירות של התפרצות למקום מגורים ו- 3 עבירות גניבה.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצר המשיב עד לתום ההליכים נגדו, בה נטען לקיום ראיות לכאורה ולקיומן של עילות מעצר לפי סעיף 21 לחוק המעצרים.

4. לאחר מספר דחיות, נערך בבית המשפט המחוזי בירושלים ביום 22.4.2015 דיון ראשון בבקשת המעצר בעניינו של המשיב, בנפרד מהנאשמים האחרים, במסגרתו טען בא כוח המשיב כי המשיב אינו מעורב בביצוע העבירות המיוחסות לו לפי אישומים 2-4, וכי הוא נקלע לאירועי האישום הראשון לאחר שנאסף לרכב כ"טרמפיסט", ובזמן המרדף המשטרתי אף ביקש מנהג הרכב לעצור ולא להמשיך בהימלטות. עם זאת, בא כוח המשיב הסכים כי ככל שייקבע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב, לא יטען להעדרה של עילת מעצר, וזאת נוכח עברו הפלילי המכביד של המשיב. בשבועות העוקבים נערכו מספר דיונים בעניינם של הנאשמים האחרים, שלא בנוכחות המשיב או בא כוחו.

5. ביום 25.5.2015 קבע בית משפט קמא (כב' השופט י' מרזל) כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של הנאשמים ב- 4 האישומים הראשונים. תשתית ראייתית לכאורית זו, נקבע, מבוססת בין היתר על הודעות השוטרים ועל חוסר הקוהרנטיות, ההיגיון והסבירות שבגרסאות הנאשמים, אשר טענו כי היו טרמפיסטים ברכב הנהוג על ידי אחר, וכן על הראיות והנתונים לענין היכרות קודמת בין הנאשמים ובדבר "פעולה משותפת" שלהם. עוד קבע בית המשפט, כי קיימת ביחס לנאשמים עילת מעצר של מסוכנות הנובעת מנסיבות המרדף וההימלטות שבאישום הראשון, מעברם הפלילי המכביד ומהמסקנה ש"אין על [הנאשמים] מורא הדין וקיים קושי לתת בהם אמון". עוד נקבע, כי מתקיים חשש להימלטותם של הנאשמים בשל היותם תושבי האזור ומשום שעומדים לחובתם עונשי מאסר על תנאי בני הפעלה. משכך ומאחר שבין העבירות המיוחסות לנאשמים כלולות עבירות של סיכון חיי אדם תוך מרדף ובריחה מהמשטרה, נקבע, בהסתמך על פסיקה קודמת של בית המשפט, כי אין מקום לשקול חלופת מעצר. אשר על כן, קבע בית המשפט, דין הבקשה למעצר עד תום ההליכים להתקבל.

6. בחלוף 9 חודשים מאז תחילת מעצרו של המשיב, הורה ביום 6.1.2016 בית משפט זה (השופט מלצר) על הארכת מעצרו של המשיב ב- 90 ימים, החל מיום 13.1.2016, וזאת בהסכמת המשיב, אשר הודיע כי אין באפשרותו להציע "בשלב זה" חלופת מעצר כלשהי.

7. אשר למהלך הדיונים בתיק העיקרי. חדור ופקיה הורשעו על יסוד הודאתם בעובדותיו של כתב אישום שתוקן במסגרת הסדר טיעון, ונגזרו עליהם 26 ו- 39 חודשי מאסר בפועל, בהתאמה, מאסר על תנאי וקנס, וכן הופעלו בעניינם מאסרים מותנים בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש שהוטל עליהם במסגרת תיק זה. בעניינו של המשיב התקיימו שתי ישיבות הוכחות, וביום 8.2.2016 הסתיימה פרשת התביעה לאחר שבא כוח המשיב הסכים להגשת הודעות יתר עדי התביעה בכתב, וכן הסתיימה פרשת ההגנה. בית משפט קמא העלה בפני הצדדים הצעה להסדר, אשר נדחתה על ידם. המדינה הגישה את סיכומי טענותיה, והמשיב אמור להגיש את סיכומיו היום.

8. לפני בקשת המדינה להארכת מעצרו של המשיב ב- 90 ימים נוספים או עד למתן פסק הדין כאמור. בבקשה נטען כי המעשים החמורים המיוחסים למשיב, לצד עברו הפלילי המכביד בעבירות אלימות ורכוש, מעידים על המסוכנות הנשקפת ממנו, וכי לא קיימת חלופת מעצר שעשויה להפחית מסוכנות זו. עוד נטען, כי קיים חשש ממשי להימלטותו של המשיב בהיותו שווה בלתי חוקי בישראל, וכי ההליך נמצא בשלביו הסופיים. בדיון בעל פה לפני היום חזרה באת כוח המדינה על טענותיה האמורות.

מנגד, טען בא כוח המשיב כי בזמנו נתן הסכמתו להארכת המעצר הראשונה, אך כעת מן הראוי לשקול את שחרורו לחלופת מעצר.

9. לאחר עיון הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

10. במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים על בית המשפט לבחון את קצב התקדמות ההליך ולאזן בין זכויות הנאשם לבין הצורך בשמירת שלום הציבור ותקינות ההליך המשפטי.

11. העבירות בהן הואשם המשיב הן חמורות ומצביעות על המסוכנות הנשקפת ממנו לשלום הציבור וביטחונו, ובצדק קבע בית משפט קמא כי אין מקום במקרה זה לשקול חלופת מעצר.

בינתיים, כמצוין לעיל, גם הגיע הליך זה לשלביו הסופיים, ועל כן אין מנוס מהארכת מעצרו של המשיב כמבוקש.

12. סוף דבר: אני נעתר לבקשה. מעצר המשיב מוארך בזה ב- 90 ימים, החל מיום 11.4.2016, או עד למתן פסק דין בת"פ 14740-04-15 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ב' בניסן התשע"ו (10.4.2016).

שופט

עמוד 3

